

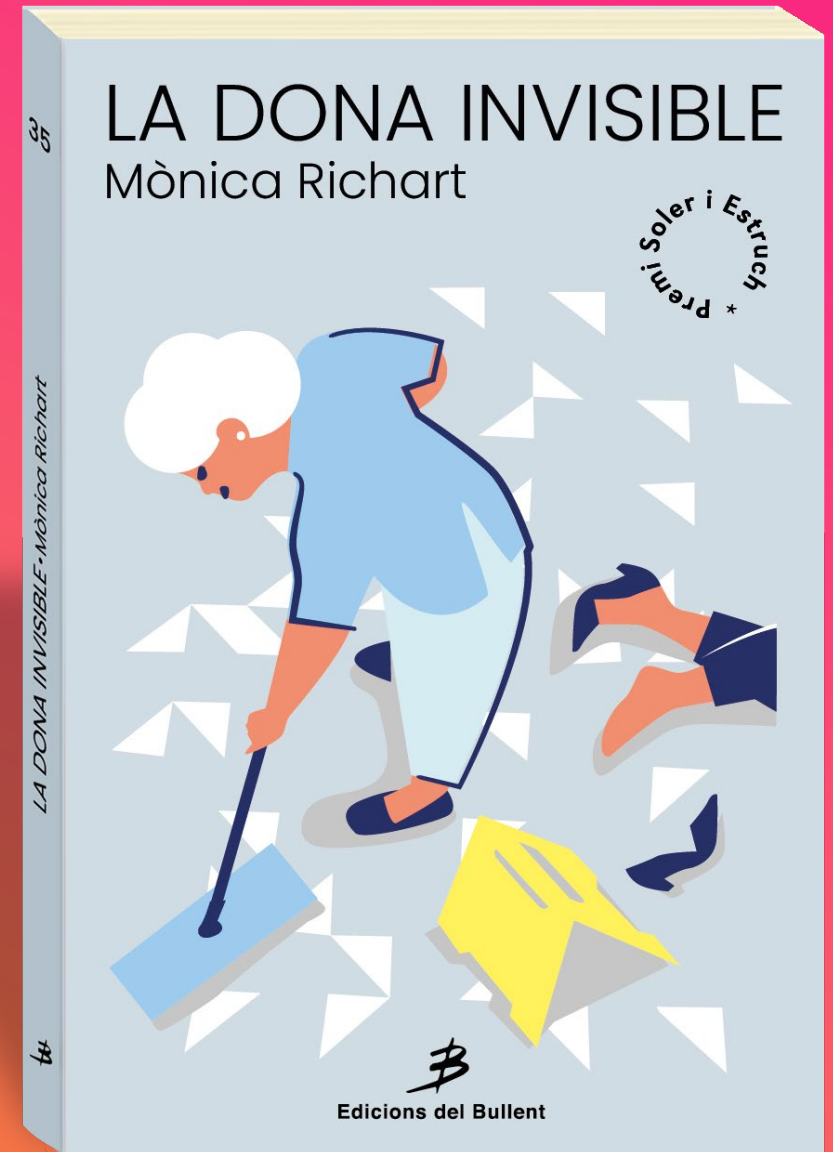
La dona invisible

De Mònica Richart

PREMI SOLER I ESTRUCH

Premis Castellum Ripae de Castelló

Dibuix de la portada d'Elga Fernández



Sinopsi

«Veure un cadàver sempre fa cosa, encara que no siga el primer. Segurament, per això mateix, el fet que me'l trobara jo va ser la solució més humana possible. Al cap i a la fi, m'havia avesat als cossos tapats amb plàstics a Prelipca. Era una de les raons que havia fet servir el meu marit per a convèncer-me d'emigrar. I després es va morir ell també. Per borratxo. Me'l vaig trobar al sofà, mort. Però això és una altra història. Ara parlàvem del cadàver de la conselleria.»

La dona invisible és la història d'una dona de la neteja, Mihaela, que troba un cadàver a la conselleria on treballa i decidix investigar-ne la mort abans de suïcidar-se, com a últim projecte vital. Amb eixe pretext, i des de l'ull crític d'una senyora romanesa de vora setanta anys, la història homenatja i satiritza alhora la funció pública i, de retruc, la classe política "mitjana", els alts càrrecs que ens queden bastant a prop. També, sempre en clau irònica, convida a la reflexió sobre la soledat d'algunes persones majors. Una novel·la no depriment sobre la depressió

La dona invisible ha estat guanyadora del Premi Soler i Estruch en el marc dels LXV Premis Castellum Ripae.

Personatges més rellevants

Mihaela Popescu

És la dona invisible.

Immigrant de 67 anys (n'aparenta més, volgudament).
Descobreix que és invisible als ulls de tothom quan du l'uniforme de dona de la neteja. Ha tingut una vida de treball, vol suïcidar-se sense patir i no sap com.

Depressió. No ha superat la pèrdua de la filla que va nàixer morta. Es castiga per no haver protegit el seu fill del marit maltractador, per no haver sabut acceptar-lo plenament en saber que era homosexual; en definitiva, per no haver sigut una bona mare. També es retrau no ser feliç ara que les seues condicions vitals han millorat respecte del passat (el marit està mort i té una estabilitat econòmica que li permet viure dignament). S'ha aïllat de qualsevol tipus de xarxa de suport i se sent sola en el món.

«Aquell antiestètic conjunt de samarreta i pantalons blau cel m'havien convertit de romanesa a dona de la neteja, una categoria social que m'atorgava la confiança implícita de la gent. Era conscient, però, que l'edat també hi havia jugat cert paper. Notava alguns somriures empàtics des que les canes s'havien apoderat del tot de l'escassa melena que em quedava. Ho havia acabat de polir convertint la melena en el cardat habitual de les iaies autòctones de Sedaví. Les meues netes, quan m'havien vist la primera volta amb el cardat blanc, no m'havien reconegut. El meu Costin havia apuntat que em feia semblar més major, i s'havia emportat una colzada del seu marit. A mi, no obstant això, no em molestà aquella afirmació. Feia anys que no tenia forces per a aferrar-me a la joventut.»

Personatges més rellevants

Bel Serra

La becària.

No vol ser dependent sota cap concepte, valora molt l'autonomia. És espavilada i es busca la vida. Trau bones notes i es gradua en informàtica. Fa un màster sobre videojocs mentre treballa de becària. No té parella ni fills. Està embolicada amb Miquel i no vol fer-ho públic. Odia Mari Laca perquè li encomana tasques per davall del seu nivell. Vol crear una aplicació pròpia de la Conselleria que servisca per al benestar animal, però l'obstaculitzen funcionaris ganduls com Empar i tasques insignificants que li assigna Mari Laca.

«No puc dir que em sorprenguera el tarannà contestatari de la becària. De nom Isabel, es feia dir «Bel» i no «Isa», com la majoria: ja en el moment de presentar-se marcava la diferència. Li havia vist cosida en una jaqueta texana un pedaç amb un logo, «re-Bel», que assumia de creació pròpia.»

Personatges més rellevants

Mari Laca

Maria Laura Castellar, directora general

Filla d'un polític relativament conegut, i de família benestant, sempre ha hagut de fer-se valer per ella mateixa i destacar intentant que no associaren el seu èxit a son pare. Això li crea la inseguretats que la fa ser tan falsa i invasiva. Entra en el partit molt joveneta i hi desenvolupa tasques administratives un parell d'anys fins que trau un càrrec remunerat en política local. A partir d'ahí va escalant fins que arriba a directora general de Benestar Animal i Intel·ligència Artificial. Està divorciada. Li tira la canya a Miquel. Fallera major de la seua comissió enguany, per quarta volta. Vol ascendir a secretària autonòmica.

«Maria Laura Castellar era la directora general de Benestar Animal i sempre s'ajupia per a parlar-me tot i que, amb els tacons i tot, no era gaire més alta que jo. Si em treia uns pocs centímetres, era sobretot gràcies al recollit que portava al cap, més tes que un fus. El personal que tenia al càrrec li havia tret l'acrònim de Mari LaCa, en homenatge al ferri fervor amb què se subjectava el pentinat cada dia»

Personatges més rellevants

Empar Llopis

La víctima.

La seua aspiració era cobrar la màxima pensió possible fent la mínima faena possible. Cosina de lluny de la dona del director general d'Intel·ligència Artificial (Remigi Mompó), li passava informació sobre Mari Laca perquè li havia promés un càrrec més ben retribuït si arribava a secretari autonòmic.

Miquel Carbonell

El cap de servei

Va començar a militar en sindicats d'estudiants des de jove, sempre compromés amb el feminisme i el medi ambient. Es va fer d'un partit ecologista. És professor de biologia en un institut i voluntari en una associació animalista, per això el van fitxar per al Servei. Ho va acceptar per ideals (demostrar que no tots els polítics són corruptes) però no se li dona bé la política perquè no suporta caure malament a la gent o ser criticat.

Altres personatges

Família Popescu

CONSTANTIN POPESCU PARE (†): marit de Mihaela i pare de Costin. Obrer. Bevia molt i morí als 58 anys. No es parlava amb el fill des que va anunciar que era homosexual. De vegades pegava a la dona i al fill i n'abusava emocionalment contínuament.

COSTIN POPESCU: Costin és el diminutiu de Constatin. Fill de Mihaela, metge. Ha estudiat a base de beques i molt d'esforç. Casat amb Elies, viuen a Eivissa.

ELIES ALBERT: 38. Natural de Morella. Marit de Costin. Pare d'Adriana i Alina. Mestre.

ADRIANA ALBERT POPESCU: filla major (8 anys) d'Elies i Costin. Romanesa, la van adoptar quan tenia dos anys (només Costin, no hi ha dret d'adopció per a parelles homosexuals).

ALINA ALBERT POPESCU: filla menor (6 anys) d'Elies i Costin. Romanesa, la van adoptar quan era un bebé. És germana biològica d'Adriana (només Costin, no hi ha dret d'adopció per a parelles homosexuals).

Altres personatges

Conselleria

REMIGI MOMPÓ: director general d'Intel·ligència Artificial. Competix amb Mari Laca per la SA, però té un perfil baix. La seua dona era cosina d'Empar.

PASQUAL ANDREU: Secretari autonòmic de la COBAIA.

Gat

Una boleta blanca i peluda que Mihaela, la protagonista, es troba al carrer. Li fa llàstima i l'acull. És algú que la necessita.



Principals temes

- La soledat de les persones majors, més encara de les persones majors immigrants pobres.
- La violència de gènere, com aquestes dues coses poden acabar en depressió i anul·lar el desig de viure.
- L'homofòbia. L'explícita i la involuntària.
- La lluita de poder en l'àmbit públic i com du a crear estructures de vegades poc funcionals.
- La precarietat i la il·lusió de la joventut que es veu truncada.
- L'acolliment d'animals de companyia i la vida que dona ser-los útil.

«–És que... –vaig sospirar–. Bé, ahir em vaig trobar un gat perdut, i estic cuidant-lo fins que trobe sa mare...

–Quina bona idea, mare! Així tindràs companyia!

–No, no, és només fins que trobe sa mare.

–Ah, entenc.

Crec que vaig poder sentir el somriure sarcàstic de Costin a través del telèfon.

–La qüestió –vaig reprendre el fil– és que no menja ni beu. Ja sé que tu eres metge de persones, però... Crec que li passa alguna cosa.

–Metge de persones –va riure ell–. La veritat és que no sé massa de gats, però ho puc mirar en Internet.

–Internet també diu això? –vaig preguntar, astorada.»

Escenaris

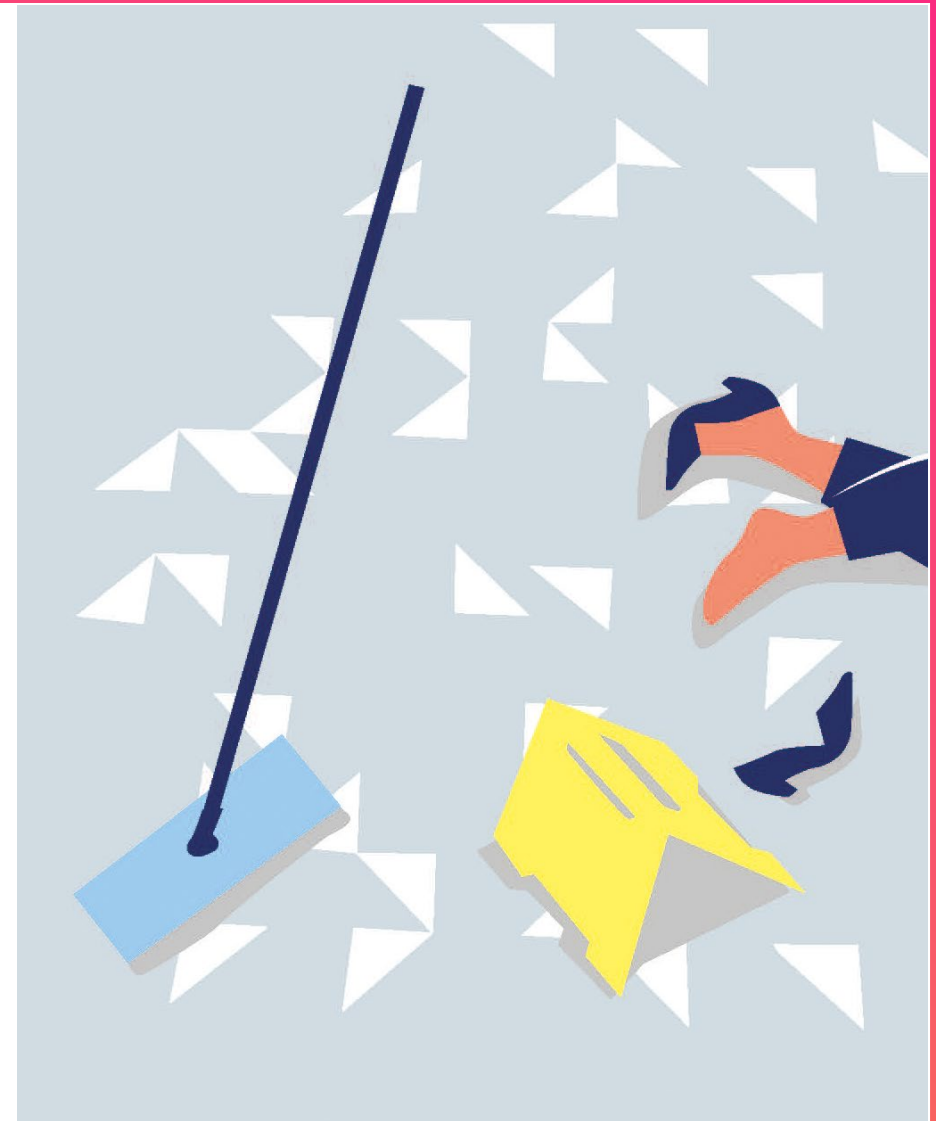
El que actualment és la Conselleria de cultura, al barri de Campanar de València, esdevé en un futur proper la Conselleria de Benestar Animal i Intel·ligència Artificial, la COBAIA. Allí treballa Mihaela i es troba el cadàver.

Mihaela viu a Sedaví. Els escenaris de la novel·la es mouen entre Campanar, el centre comercial proper i el poble de Sedaví.

Banda sonora

Enllaç a la llista de reproducció de “La dona invisible”:

<https://open.spotify.com/playlist/76usOY0MCMW2CcTbMd1MD3?si=173b5dc742be4c80>





L'autora, Mònica Richart

(Antella, 1992). Tot i la seua joventut, compta amb diversos premis literaris, entre els quals el Premi València Nova de Narrativa de la Institució Alfons el Magnànim per la novel·la *violeta i el llop* (Bromera, 2018). També ha rebut alguns premis de narrativa curta per alguns dels seus relats (com ara "Remiehzla" o "Prosopagnòsia", disponibles en línia) i ha col·laborat amb relats breus amb la revista *L'illa* i la revista *La lloca*, entre d'altres. Amb *La dona invisible* (Bullent, 2022), Premi Soler i Estruch 2021, es consolida com a novel·lista i es perfila com una de les veus més destacades de la nova generació de novel·listes actuals en català.

Es va graduar en Traducció i Interpretació a la Universitat Autònoma de Barcelona i és professora de valencià a l'Escola Oficial d'Idiomes.

Xarxes socials:



@MoRichart



@monicarichartg



@MòRichart



EDICIONS DEL BULLENT

Per a més informació:

Tel. 961 590 883

www.bullent.net

Núria Sendra

699991833

nuria@bullent.net

Edicions del Bullent a les xarxes socials:



<https://instagram.com/bullentedicions/>



<http://twitter.com/BullentEdicions>



<http://bullent.blogspot.com/>

<https://www.facebook.com/BullentEdicions>

<https://www.youtube.com/user/molseta>